

El carrer de la Garrotxa

195

El carrer de la Garrotxa és d'actualitat per la polèmica que mantenen des de fa uns mesos un grup de veïns d'una banda i el Club Esportiu Santa Eugènia i l'Ajuntament, per l'altra, sobre la instal·lació d'una pista de bàsquet en un tros del carrer que forma una plaça encara sense nom oficial però que, per entendre's, tothom li diu plaça de la Garrotxa.

VINT MESOS DE POLÈMIQUES

Per Sant Josep de l'any 1983 s'hi van instal·lar dues cistelles de bàsquet, es van pintar a terra les ratlles reglamentàries i s'hi va prohibir l'estacionament de vehicles. Per aquelles dates el Club Esportiu Santa Eugènia, promotor de la idea, hi va organitzar un primer torneig de bàsquet i des d'aleshores ni ha seguit fent cada vespre els entrenaments dels seus equips i els torneigs que ha organitzat. A més, durant el dia, la mainada del barri hi juga lliurement.

La pràctica del bàsquet comporta crits i sorolls, que a vegades, a l'estiu, es poden perllongar fins tard a la nit, ja acabats els entrenaments oficials. Això molesta els veïns i han demanat reiteradament que es busqui un lloc més adient per a la pràctica del bàsquet del jovent del barri. El problema apareix quan es discuteix què fer de la plaça en el cas que es trobi un millor emplaçament per a la pista de bàsquet —sembla que es pensa en el col·legi groc, però ara no es pot fer servir a causa de les obres que s'hi realitzen— ja que hi ha veïns que ho voldrien convertit en un gran pàrquing, mentre que d'altres preferirien que la plaça s'enjardinés. L'Ajuntament també prefereix aquest últim criteri, però entre una cosa i altra de moment continua convertida en pista de bàsquet.

Els mesos de juliol i agost últims va haver-hi un intercanvi de cartes a les planes del nostre diari, però al mes de novembre la cosa va entrar en una nova fase en començar a aparèixer repeti-

dament deteriorats, per mans anònimes, els taulers de bàsquet.

PISOS NOUS

El carrer és de formació moderna en el tros comprès entre la plaça i la carretera de Santa Eugènia. Els últims anys s'hi han fet blocs de pisos als baixos dels quals s'hi han instal·lat un banc, un restaurant, i diversos establiments comercials que donen animació a aquest carrer abans oblidat de tothom. A l'entrada per la carretera de Santa Eugènia, un tros de vorera, als dos costats, és més ampla i decorada amb uns parterres.

UN XALET

El tros entre la plaça i el col·legi groc, en canvi, és més antic, amb un xalet a un costat i un antic edifici de planta baixa ocupat per un taller a l'altre. A la plaça hi ha una llar d'infants.

Les alineacions capricioses del carrer —amb el tros més ample a l'entrada i la placeta al mig— provenen de les determinacions del «Plan de Ensanche y Mejora» redactat per l'arquitecte municipal de Santa Eugènia, Claudio Díaz Pérez, i aprovat per l'Ajuntament el 20 de desembre de 1942. Fins aleshores tot eren pràcticament camps, però, un cop aprovat el pla urbanístic, els propietaris dels sectors van començar a parcel·lar i vendre. La primera casa que es va fer va ser al carrer de l'Atlàntida, situat al costat, l'any 1950. Poc després es feia la casa que ara té el número 2 del carrer Garrotxa i l'any 1960 el xalet on ara viu la vídua del senyor Pla, a la cantonada amb el carrer de la Maçana. En la construcció d'aquest xalet hi va intervenir l'aparellador Edmon Colom Garcia, segons el que ens ha informat la propietària, tot i que aquest aparellador ens ha assegurat que no recorda que hi hagués intervingut. El projecte sembla que fou signat pel mateix arquitecte municipal de Santa Eugènia, Claudio Díaz, que havia redactat el pla d'eixample del municipi.

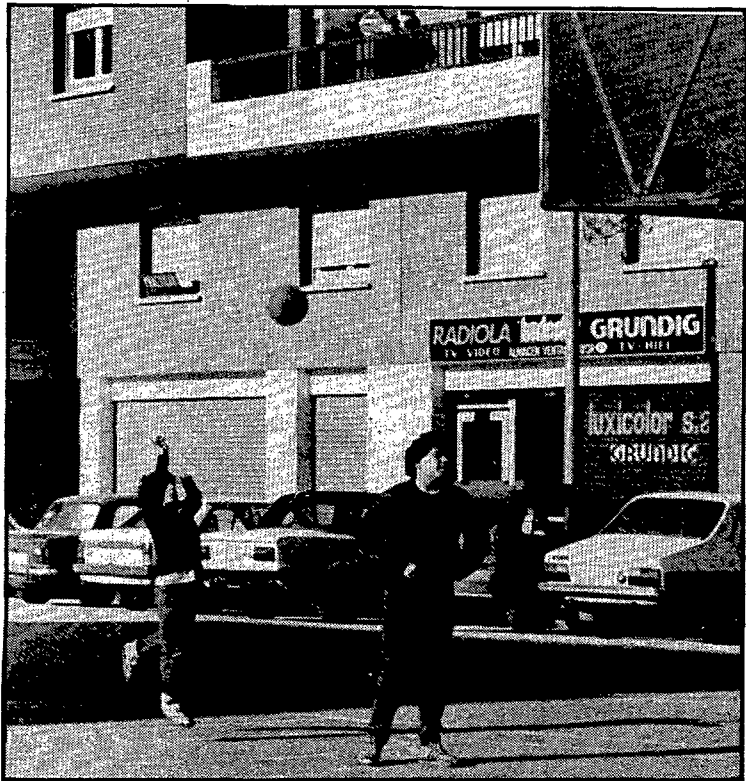

ABANS ES DEIA MONTSERRAT

El 9 de desembre de 1958 l'Ajuntament de Santa Eugènia va donar a aquest carrer el nom de Montserrat. En la mateixa sessió es va donar nom als carrers veïns de la Maçana —que encara era una riera per urbanitzar— i l'Atlàntida, i també a d'altres carrers de l'eixample de Santa Eugènia. Quan el 1963 Santa Eugènia fou annexionat per Girona, es va procedir al canvi de nom del carrer Montserrat pel de la Garrotxa, ja que es produïa duplicat amb un altre ja existent a Girona. El canvi es va decidir en el ple del 8 d'octubre de 1965.

Igual que el carrer fou batejat conjuntament amb els del seu veïnatge, ha anat també sempre en un mateix paquet pel que fa a les obres de millora. Així, l'encintat —instal·lació de vorades— d'aquest carrer i els veïns es va fer l'any 1961, quan encara Santa Eugènia era independent. Fou una obra inútil, perquè les vorades es van haver de treure quan es va fer la urbanització definitiva del carrer. El 1975 s'hi va posar l'enllumenat i l'any següent es va fer la pavimentació. Aquestes obres van ser costejades amb contribucions especials pagades pels veïns, que van originar un moviment associatiu per negociar-les amb l'Ajuntament. Finalment van quedar fixades en un 30%.

En els últims deu anys, amb la construcció dels blocs de pisos, el carrer s'ha transformat radicalment. La riera Maçana que antigament abocava al Güell havia estat desviada a començaments dels anys setanta directament cap al Ter, a causa de la construcció de l'autopista, i s'havien acabat les periòdiques inundacions d'aquell sector. El magatzem de paper de l'empresa Colls Carreras va deixar de ser l'única cosa visible a l'entrada del carrer des de la carretera de Santa Eugènia. El carrer de la Garrotxa és avui un carrer molt viu al qual la placeta, malgrat els problemes creats al seu entorn, dona una personalitat especial i en pot augmentar l'atractiu si algun dia s'enjardina.

L'Obra Cultural de la Caixa de Pensions, presenta

ORFEO DE SANTS

CONCERTS MONOGRÀFICS CENTENARI ANTONI PEREZ MOYA

GIRONA

Dia 30 de desembre a les 12 h.

al Teatre Municipal Plaça del Vi, 1

ENTRADA ÚNICA 300 - PTES

J. Fabre